

Příběhy našich sousedů

Mája Fricová – odvážná optimistka

Vypracovaly:

Simona Szabová, Anna Slabihoudková, Adrielly Soares Maciel

ZŠ a MŠ Radlická , Praha 5

Za paní Fricovou jsme se vypravily 2. května 2017, nedlouho, před jejími 90 narozeninami. Velmi mile nás překvapila nesmírně příjemná, usměvavá žena s krásným a laskavým humorem.

Paní Mája Fricová se narodila v roce 1927, již od dětství sportovala, nejvíce milovala atletiku. Svůj sen se stát učitelkou, však kvůli nedostatku peněz, nemohla uskutečnit. Studovala tedy na obchodní škole. Těsně před absolvováním v roce 1944 si ji přímo ve třídě vybrali němečtí úředníci, jako nejlepší studentku pro práci sekretářky do Kuratoria.

„Prudce se otevřely dveře a tam vešel takovej jako německej voják postavil se před lavici a ted' si nás prohlížel, paní profesorka byla vykulená, co se to děje a za ní přišel pan ředitel a říká, že kuratorium fýr jungend end medchen potrebuje administrativní silu, takže si nechali předložit studijní výsledky, já jsem ztuhla, všechny holky se otočily na mě, co se to děje a paní profesorka, řekla abych vstala, aby mě viděli, no a pan ředitel mi řekl, abych po skončení vyučování za ním přišla do ředitelny, že mě řekne, kde budu pracovat..“

V pouhých 17 letech byla totálně nasazená do fabriky na Křivoklátě, kde se vyráběly části letadel pro Hitlera. Zde pracovala až do osvobození.

„Tak tam nás ubytovali a druhej den nás vedli do fabriky o tři kilometry dál v Roztokách u Křivoklátu, a tenkrát se dělalo 12 hodin denně i v sobotu. Tam jsem se naučila svařovat autogenem a svařovala jsem nádrže na benzín do letadel, hlinkový nádrže, což je nesmírně těžký.... Po tý dílně chodil, byl to ředitel, zřejmě, takovej velikej statnej pán, ruce za zády, prohlížel, kontroloval a ted' jednou ke mě přišel a já jsem se lekla co bude a on měl ruce za zády a takhle vytáhl takovou krabičku...dřevěnou, nahoře je hrad Křivoklát a dole na dně je napsáno „na památku Wener“ tak se jmenoval“

Ted' už se tomu paní Fricová směje a s humorem říká, že Hitler prohrál válku, protože mu vyráběla nádrže do letadel. Po válce opět pracovala v továrně, později se jí podařilo vrátit k práci sekretářky. Se svou životní láskou se seznámila v Sokole.

„S manželem jsme se tam viděli, on hrál basket a já volejbal, atletiku jsem dělala, no a jednou tam čekal za rohem a ptal se jestli mě může doprovodit, no tak já jsem mu to dovolila, přece nebudu zlá... tak mě doprovázel čtyři roky a pak říkal, hele co, kdybychom se vzali, a já mu říkám, no tak dobře, no takže čtyři roky jsme spolu chodili a 61 let jsme spolu byli, než manžel umřel...“

Paní Fricová prožila těžký, ale přesto krásný a šťastný život, na kterém by nic neměnila.

„Mě to ani v tý válce nevadilo, že jo, těch 12 hodin denně a tak... Byla jsem mladá a hezká... ted' už jsem jenom hezká...“